

Sygn. akt: I C 318/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pile-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa G. M.

przeciwko R. M.

o eksmisję

I. nakazuje pozwanemu R. M. aby opuścił, opróżnił i wydał powódce G. M. nieruchomości położoną w N. nr 12, gmina O., powiat (...), województwo (...) dla której w Sądzie Rejonowym w Nysie prowadzona jest księga wieczysta (...),

II. ustala, iż pozwanemu R. M. nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego,

III. zasądza od pozwanego R. M. na rzecz powódki G. M. kwotę 200 zł (dwieście złotych złotych) tytułem opłaty sądowej, kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa .

UZASADNIENIE

Powódka G. M. w pozwie wniesionym do tutejszego sądu w dniu 10 kwietnia 2014 roku przeciwko pozwanemu R. M. domagała się nakazania pozwanemu opuszczenia i opróżnienia ze swoich rzeczy osobistych stanowiącej własność powódki nieruchomości to jest działki i budynku mieszkalnego położonych w miejscowości N. nr 12 gmina O. na działce nr (...) mapa 24, na której prowadzona jest księga wieczysta (...). Powódka domagała się również zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że jest właścicielem nieruchomości objętej księgą wieczystą (...) położonej w (...). Z uwagi na to, że strony były małżeństwem początkowo matka powódki, a później sama powódka pozwały pozwanemu mieszkać w swojej nieruchomości. Dalej powódka podniosła, że od dłuższego czasu pozwany wywołuje awantury, które stają się dla powódki coraz bardziej niebezpieczne i często musiała nocować poza domem u swojej rodziny, gdyż bała się pozwanego. Powódka wskazała również, że była wielokrotnie bita i wyzywana przez pozwanego najbardziej obraźliwymi słowami. Za znęcanie się nad powódką pozwany został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 30 marca 2010 roku na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata (sygnatura akt II K 667/10). Powódka podniosła, że pozwany zlekceważył ten wyrok i żadnego ze zobowiązań jakie na niego nałożono ten wyrokiem nie wykonał: ani nie powstrzymał się nadużywania alkoholu, ani nie zaczął traktować powódki poprawnie, ani też nie przeprosił. Wyrokiem z dnia 17 marca 2014 roku Sąd Okręgowy

w Opolu rozwiązał małżeństwo powódki i pozwanego przez rozwód. Pozew w sprawie wniosła powódka. Wcześniej po wniesieniu pozwu o rozwód powódka wezwała pozwanego do dobrowolnego opuszczenia domu. Pozwany odmówił dobrowolnego wyprowadzenia się z tej nieruchomości. Powódka wskazała że z uwagi na postępowanie pozwanego nie może i nie chce mieszkać z nim w jednym domu. Dom stanowi własność i dlatego zdecydowała się na wystąpienie z powództwem.

W zakreślonym terminie Gmina O. nie przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Pozwany R. M. w odpowiedzi na pozew złożonej dnia 15 lipca 2014 roku(k. 34-36) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że zaprzecza wszystkim okolicznościom których wprost nie przyznał. Dalej stwierdził, że podane przez powódkę okoliczności dotyczące rzekomo niewłaściwego zachowania pozwanego są nieprawdziwe. Podniósł, że powódka powoływała się na okoliczności wskazane w niniejszym pozwie w powództwie rozwodowym, a następnie we wniosku o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia lokalu. W sprawie rozwodowej powódka wносиła o orzeczenie rozwodu bez orzekania o winie, na co pozwany się zgodził i nie zażądała eksmisji pozwanego. W sprawie o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia lokalu powódka cofnęła wniosek. Skazanie pozwanego w sprawie karnej zatarło się. Dalej pozwany wskazał, że z powódką łączy go umowa użyczenia mieszkania w (...). Strony, zawierając małżeństwo w roku 1977 umówiły się, że będą wspólnie mieszkać w domu należącym do powódki, a pozwany będzie uczestniczył w kosztach utrzymania domu i będzie czynił na niego nakłady. Zgodnie z tą umową pozwany miał prawo mieszkać w domu powódki tak długo, jak będzie tego potrzebował, chyba, że otrzyma zwrot nakładów i uzyska środki na nabycie własnego mieszkania. Pozwany podniósł, że dokonał w domu powódki znacznych nakładów m.in. wymiany stolarki okiennej, okien, podłóg, parapetów, instalacji elektrycznej sanitarnej, wodno-kanalizacyjnej, drzwi garażowych. Pozwany podkreślił także, że przez większość czasu trwania małżeństwa uzyskiwał znacznie większe dochody niż powódka m.in. pracując w Austrii oraz w Zakładzie Usług Radiowych i (...) w O. Filia w N.. Pozwany podniósł także, że roszczenie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Powódka bowiem od lat w sposób wyłączny korzysta i pobiera pożytki z nabytego ze środków z majątku dorobkowego lokalu użytkowego położonego w O., nie rozliczając się z pozwanym.

Powódka odniosła się do odpowiedzi na pozew w piśmie z 28 lipca 2014 r. (k. 53-56) wskazując, że nie jest prawdą, że podane w pozwie okoliczności niewłaściwego zachowania pozwanego są nieprawdziwe. Zostały one potwierdzone wyrokiem sądowym i tłumaczenia pozwanego, że o wyroku nie wiedział są co najmniej mało wiarygodne, nie ma zaś znaczenia upływ okresu zatarcia. Dalej powódka wskazała, że nie jest prawdą że podane w pozwie okoliczności niewłaściwego zachowania pozwanego są nieprawdziwe. Powódka wskazała, że nie jest prawdą, że pozwanego łączy z powódką umowa użyczenia mieszkania. W związku z zawarciem małżeństwa najpierw matka powódki, a później powódka pozwoliły pozwanemu mieszkać w budynku w (...). Strony co do zamieszkania pozwanego żadnych nawet ustnych umów nie zawierały, nie umawiały się też, co do nakładów na utrzymanie tego budynku. Pozwany nie ma prawa mieszkać w budynku powódki, a na powódce ciąży obowiązek zwrotu nakładów ani zapewnienia mu mieszkania. Powódka wskazała również, że pozwany nie ponosił praktycznie żadnych nakładów na budynek powódki. Powódka wskazała, że wszystkie prace remontowe budynku wykonała i całkowicie je finansowała jej matka S. O.. Powódka potwierdziła, że po śmierci matki zmieniła w budynku jedynie okna na plastikowe i założyła panele. Powódka wskazała, że być może pozwany zarabiał więcej od niej, ale rodzina z tego nic z tego nie miała.

W piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2014 r. (k. 114-115) pozwany wskazał, że wnosi o zastrzeżenie w wyroku, że pozwany ma wydać nieruchomość, jeśli powódka zapłaci mu 30.000 zł. Gdyby Sąd przyjął, że stron nie łączyła umowa użyczenia, to pozwanemu przysługuje prawo zatrzymania na zasadzie art. 461 k.c.

Na rozprawie w dniu 20 marca 2015 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka G. M. w drodze ugody zawartej w dniu 23 czerwca 1999 r. ze swoją matką S. O. oraz siostrami J. K. i C. W. zawartej przed Sądem Rejonowym w Nysie w sprawie sygn. akt Ns 358/99 o dział spadku i zniesienie współwłasności stała się właścicielką nieruchomości położonej w (...), stanowiącej sady i tereny mieszkaniowe, na której znajduje się budynek mieszkalny, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Nysie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

dowód: wydruk z treści księgi wieczystej nr (...) k. 5-13; wypis z protokołu zawierający ugodę w sprawie Ns 358/99 SR w Nysie z 23.06.1999 r. k. 147; przesłuchanie stron e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143.

Powódka zawarła z pozwanym związek małżeński w dniu 22 października 1977 r. Prawomocnym wyrokiem sygn. akt I RC 261/14 Sąd Okręgowy w Opolu rozwiązał związek małżeński stron przez rozwód. W wyroku Sąd odstąpił od orzekania o sposobie korzystania ze wspólnego mieszkania stron.

dowód: fakt bezsporny; przesłuchanie stron e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143.

Strony w trakcie małżeństwa pozostawały we wspólności ustawowej. Po zawarciu małżeństwa zamieszkały na nieruchomości w (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Nysie prowadzi księgę wieczystą nr (...) w budynku, który stanowił własność rodziców powódki. W tym czasie zarówno powódka, jak i pozwany pracowali. Były okresy, że pozwany nie pracował, były okresy, że zarabiał mniej od powódki, były też okresy, że zarabiał więcej niż powódka. Pozwany pracował przez 3 miesiące w Austrii. Na początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku pozwany prowadził działalność gospodarczą w postaci zakładu naprawy telewizorów. Działalność ta przestała przynosić dochody i powódka musiała opłacić za pozwanego składki, aby ten mógł zlikwidować działalność gospodarczą

W trakcie trwania małżeństwa stron zarówno matka powódki S. O., jak i strony postępowania finansowały remonty budynku w (...). Do zniesienia współwłasności w 1999 r., remonty na tej nieruchomości finansowała matka powódki S. O.. S. O. jeszcze w latach osiemdziesiątych XX wieku jeździła do ZSRR i handlowała przywiezionym stamtąd złotem.

Po tym, jak powódka stała się wyłączną właścicielką opisanej wyżej nieruchomości, to strony finansowały przeprowadzenie remontów na tej nieruchomości m. in. wykonały tam ocieplenie budynku styropianem, wymianę okien na plastikowe oraz położenie paneli w pokojach.

dowód: rachunki i faktury za materiały budowlane k. 57-72, 118-134; zeznania świadka K. K. k. 85/II-86; zeznania świadka M. S. k. 86; zeznania świadka C. S. k. 107-108; zeznania świadka J. K. k. 108; zeznania świadka B. S. k. 109; zeznania świadka J. S. k. 109-110; zeznania świadka L. K. oraz C. M. e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143; przesłuchanie stron e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143.

Matka pozwanego C. M. ma 78 lat, mieszka sama w mieszkaniu w N., które zapisała pozwanemu. Pozwany jest jedynym synem C. M..

dowód: zeznania świadka C. M. e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143; przesłuchanie stron e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143.

Pozwany R. M. w sprawie II K 667/10 Sądu Rejonowego w Nysie został skazany prawomocnym wyrokiem z dnia 30 marca 2010 r. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 2 lat. Pozwany wyrokiem tym został zobowiązany do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, poprawnego traktowania pokrzywdzonej G. M. oraz przeproszenia pokrzywdzonej na piśmie. Między stronami dochodzi do awantur domowych, powódka dokonała zgłoszeń awantur domowych na Policję dnia 27 stycznia 2014 r., 29 sierpnia 2014 r. oraz 17 grudnia 2014 r.

dowód: zawiadomienie o skazaniu pozwanego k. 14; zaświadczenia Komisariatu Policji w O. k. 105, 135, 145; przesłuchanie stron e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143.

Powódka G. M. wezwała w dniu 22 stycznia 2014 r. pozwanego R. M., aby opuścił i opróżnił ze swoich rzeczy osobistych lokal mieszkalny znajdujący się w (...), będący jej własnością w terminie do 31 stycznia 2014 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. W odpowiedzi na to wezwanie pismem z dnia 29 stycznia 2014 r. pozwany R. M. wskazał, że wezwanie jest całkowicie bezpodstawne i nie zostanie spełnione.

dowód: wezwanie do wydania nieruchomości z 22.01.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania pisma na pocztę k. 15; pismo pozwanego z 29.01.2014 r. k. 16.

Powódka G. M. choruje na raka trzustki i jajnika. Przeprowadzono jej operacje usunięcia raka trzustki oraz przydatków. W chwili obecnej ma 62 lata i jest na emeryturze. Pozwany R. M. od 12.02.2008 r. do 31.07.2010 r. był zarejestrowany w PUP w N. jako bezrobotny. Został wyrejestrowany z powodu uzyskania prawa do renty z ZUS. Obecnie ma 58 lat i pozostaje na rencie z ZUS w kwocie ok. 1400 zł miesięcznie. Pozwany choruje m. in. na kardiomiopatię, niedokrwistość, przewlekłą chorobę nerek, cukrzycę typu 2 w fazie insulinoterapii. Przeszedł zawał i zapalenie mięśnia sercowego.

dowód: zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w N. z 17.07.2014 r. k. 47; zaświadczenie Ośrodka Pomocy (...) w O. k. 52; kserokopia legitymacji rencisty k. 45; decyzja rentowa k. 46; dokumentacja medyczna z leczenia pozwanego k. 39-44; dokumentacja medyczna dotycząca leczenia powódki k. 97-104; przesłuchanie stron e-protokół rozprawy z dnia 06.02.2015 r. k. 143.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo G. M. zasługiwało na uwzględnienie.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na dowodach z dokumentów opisanych szczegółowo wyżej pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego. Żaden z tych dowodów nie został skutecznie podważony przez strony.

Do ustalenia stanu faktycznego posłużył także dowód z przesłuchania stron postępowania G. M. ora R. M., w zakresie w jakim ich zeznania się potwierdzały. Sąd na podstawie dowodu z przesłuchania stron ustalił ich sytuację osobistą i zdrowotną a także to, że między stronami dochodzi do awantur. To, że między stronami dochodzi do awantur znajduje także potwierdzenie w dowodach z zaświadczeń Komisariatu Policji w O.. Natomiast fakt przeprowadzenia remontów na nieruchomości w (...), jakie to były remonty i kto je finansował Sąd ustalił na podstawie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, dowodu z przesłuchania stron oraz faktur i rachunków i za materiały budowlane, w zakresie w jakim dowody te się potwierdzały i uzupełniały. Stan zdrowia stron ustalono na podstawie dokumentacji medycznej przedłożonej przez strony. Natomiast możliwość zamieszkania pozwanego w mieszkaniu matki ustalono na podstawie zeznań świadka C. M. oraz przesłuchania powódki, które w tym zakresie się potwierdzały i uzupełniały. Na rozprawach w dniu 21 listopada 2014 r. oraz 6 lutego 2015 r. Sąd oddalił kilka wniosków dowodowych pełnomocnika pozwanego, albowiem przeprowadzenie tych dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W szczególności nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowody na okoliczność wartości nakładów poniesionych na budynek w (...) oraz wysokości zarobków pozwanego. Badanie tych okoliczności jest istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie o podział majątku wspólnego, a strony dotychczas takiej sprawy nie założyły.

Poza sporem pozostawał fakt, iż to wyłącznie powódce przysługuje prawo własności do przedmiotowej nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Nysie prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz, że strony pozostawały w związku małżeńskim rozwiązanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu sygn. akt I RC 261/14.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszym rzędzie należy wskazać, iż powódka domagała się opróżnienia przez pozwanego budynku mieszkalnego położonego w (...).

Pozwany zajmował ten lokal na podstawie umowy użyczenia zawartej per facta concludentia z powódką. Stosunek prawny na podstawie, którego pozwany zajmował nieruchomość objętą księgą wieczystą (...) jest umową użyczenia. Trwał on bowiem kilkadziesiąt lat, a pozwany przez cały ten okres używał przedmiotowego domu dla celów

mieszkaniowych, nie płacąc za to powódce, ani jej matce. Najpierw obie strony używały przedmiotowego lokalu na podstawie umowy użyczenia zawartej z matką powódki, a od momentu, kiedy 23 czerwca 1999 r. powódka stała się wyłączną właścicielką tej nieruchomości użyczającym go był jedynie pozwany.

Zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nie oznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy.

Stosunek użyczenia na podstawie, którego pozwany zajmował przedmiotową nieruchomość wynikał z więzów prawnorodzinnych łączących strony. Strony zamieszkiwały na nieruchomości wspólnie jako małżeństwo i rodzina. Więzy prawnorodzinne między stronami ustały z chwilą uprawomocnienia się wyroku rozwodowego wydanego w sprawie I RC 261/14 przez Sąd Okręgowy w Opolu. W wyroku tym Sąd odstąpił od orzekania o sposobie korzystania ze wspólnego mieszkania.

W niniejszej sprawie nieruchomość objęta księgą wieczystą stanowi majątek osobisty powódki nabyty w drodze działu spadku, co wynika bezspornie z wydruku z treści księgi wieczystej (...) oraz wypisu ugody w sprawie SR w Nysie Ns 358/99.

Wobec ustania więzów prawnorodzinnych między stronami powódka mogła w każdej chwili rozwiązać umowę użyczenia dającą powodowi tytuł prawny do zamieszkiwania na przedmiotowej nieruchomości. Do takiego wypowiedzenia umowy użyczenia pozwanemu doszło za pomocą pisma z dnia 22 stycznia 2014 r., nadanego listem poleconym na pocztę, a najpóźniej z chwilą doręczenia odpisu w pozwu w niniejszej sprawie pozwanemu.

Wobec tego pozwany od otrzymania powyższego pisma zajmuje przedmiotową nieruchomość bez tytułu prawnego to powódka mogła skutecznie domagać się opuszczenia przez niego tej nieruchomości w każdej chwili.

Zgodnie z art. 715 k.c. jeżeli umowa użyczenia została zawarta na czas nie oznaczony, użyczenie kończy się, gdy biorący uczynił z rzeczy użytek odpowiadający umowie albo gdy upłynął czas, w którym mógł ten użytek uczynić. Zgodnie zaś z art. 716 k.c. jeżeli biorący używa rzeczy w sposób sprzeczny z umową albo z właściwościami lub z przeznaczeniem rzeczy, jeżeli powierza rzecz innej osobie nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony przez okoliczności, albo jeżeli rzecz stanie się potrzebna użyczającemu z powodów nie przewidzianych w chwili zawarcia umowy, użyczający może żądać zwrotu rzeczy, chociażby umowa była zawarta na czas oznaczony.

Powódka miała prawo wypowiedzieć pozwanemu umowę użyczenia nieruchomości.

Odnosząc się do zasadności wypowiedzenia umowy użyczenia, Sąd stwierdza, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż strony nie mogą zamieszkiwać wspólnie na przedmiotowej nieruchomości. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy w postaci przesłuchania stron świadczy, że w trakcie, gdy strony przebywały wspólnie na przedmiotowej nieruchomości dochodziło między stronami do awantur, w trakcie których wzywano Policję. Strony w dalszym ciągu nie potrafią ze sobą wspólnie koegzystować. W chwili obecnej nie łączą też stron więzy prawnorodzinne.

Powyższe okoliczności bezsprzecznie potwierdzają, iż niemożliwe jest wspólne zamieszkiwanie stron. Pozwany nie posiada również tytułu prawnego do przedmiotowej nieruchomości, co uzasadnia żądanie eksmisji. Prawnie obojętne dla niniejszej sprawy są podnoszone przez pozwanego okoliczności mające świadczyć o nakładach pozwanego, czy też obu stron na nieruchomość powódki. Nakłady pozwanego z majątku osobistego czy też wspólnego na nieruchomość powódki mogą być rozliczane pomiędzy stronami w postępowaniu dotyczącym podziału ich majątku wspólnego zgodnie z art. 567 § 1 k.p.c. Pozwany nie może zatrzymać przedmiotowej nieruchomości do czasu zwrotu nakładów przez powódkę.

Nie sposób także przyjąć, że strony zawarły umowę zgodnie z którą pozwany miał prawo zamieszkiwać w budynku powódki do czasu zwrotu mu przez powódkę nakładów poniesionych na ten budynek. Nie wskazują na to wyniki postępowania dowodowego.

W niniejszej sprawie znajdują także zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2014.150 j.t.). W myśl art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy za lokatora należy uważać najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Skoro pozwanego z powódką łączyła umowa użyczenia, to pozwanego należy traktować jako lokatora w rozumieniu niniejszej ustawy.

Stosownie do treści art. 14 ust. 1 tej ustawy w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Z kolei przepis art. 14 ust. 3 ustawy stanowi, że Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd nie znalazł jednak podstaw do przyznania pozwanemu prawa do lokalu socjalnego. Sąd na podstawie ustalonego stanu faktycznego przyjął, że pozwany może zamieszkiwać w innym lokalu niż dom powódki. Nie jest także osobą, której należy obligatoryjnie przyznać lokal socjalny zgodnie z art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów. Pozwany może zamieszkać w mieszkaniu swojej mamy w N.. Mama pozwanego jest osobą w podeszłym wieku (około 80 lat), zamieszkującą samotnie. Mieszkanie, w którym mieszka zapisała pozwanemu. Zamieszkanie wspólnie z mamą umożliwi pozwanemu jako jedynemu synowi opiekę nad mamą.

Brak także podstaw do uznania roszczenia powódki za sprzeczne zasadami współżycia społecznego. Nieruchomość jest wyłączną własnością powódki, w trakcie wspólnego przebywania na tej nieruchomości między stronami dochodzi do awantur, a nadto pozwany może zamieszkać u mamy. Obie strony są schorwane, a dla prawidłowego przebiegu procesu leczenia potrzebny jest im spokój. Nie sposób więc przyjąć, że powódka domagając się opróżnienia nieruchomości przez byłego męża działa w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Pozwanego jako przegrywającego sprawę, obciążono kosztami opłaty sądowej w kwocie 200 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustalono w stawce minimalnej zgodnie z § 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.). Brak było podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami postępowania, albowiem koszty postępowania nie są wysokie, a pozwany ma stały dochód z renty.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w wyroku.